

незнамъ ли ги? Билетчета прииматъ и пращатъ... Но мене видѣно!... Защо плачешъ, мари? Боже, Боже, какво да сторж? И сѣ така!... Азъ съмъ проклета майка!

И Саво сѣдна на кревата си и затули съ ржцѣ очитѣ си: тя заплака. Съвѣстѣта не прие оправданието...

Отъ тоя день вече Еленка чувствувахе една стѣна отъ студъ че я дѣли отъ майка ѝ. Тежкото сжмнѣние, което отъ нѣколко мѣсеца на самъ бѣше се загнѣздило въ душата ѝ, като една ехидна, исчезна: тя стоеше прѣдъ истината! Тя се покори. Тя вече не загатна, нито даде знакъ, че помни и че знае нѣщо...

Само Балчева нѣмаше смѣлость да погледне въ очитѣ, кога го срѣщнеше изъ тѣхната улица. Ако можеше, тя забикаляше да го избѣгне. Даже тя трепваше отъ всѣки мжжъ, който имаше каква годѣ прилика съ него....

Мина се още врѣме и привычката стори своето: равнодушието замѣсти прѣдишното възмущение въ душата на бжджщата наставница...
